

44. SZ. 1906. (53. ÉVFOLYAM.)

SZERKESZTŐ
HOITSY PÁL.

FŐMUNKATÁRS
MIKSZÁTH KÁLMÁN.

BUDAPEST, NOVEMBER 4.

Szerkesztőségi iroda: IV. Reáltanoda-utca 5.
Kiadóhivatal: IV. Egyetem-utca 4.

Előfizetési feltételek:

Egész évre	-----	16 korona.
Félévre	-----	8 korona.
Negyedévre	-----	4 korona.

A «Világkrónika»-val
negyedévenként 80 fillérrel
több.

Külföldi előfizetésekhöz a postailag meghatározott viteldij is csatolandó.

= A Budapesti Rákóczi ünnepről =

A RÁKÓCZI HAMVAIT HOZÓ KOCSI A KEREPESI-ÚTON.

Sorger fölvétele.

Jelky Gyula fényképe.

A BUJDOSÓK HAMVAIT HOZÓ VONAT A VERCIOROVI ÁLLOMÁSON. (A küldöttség tagjai.)

A BUJDOSÓK HAZATÉRÉSE.

EZERHÉTSZÁZTIZENEGYBEN februárius 21-ikén hagyta el Rákóczi Ferencz hívei csapataival Magyarországot és ezerkilencszázhat október havának huszonhetedik napján tért vissza hazájába. E százkilencvenöt esztendő alatt teste összezsugorodott egy marék csonttá, históriai alakja belenőtt a halhatatlanság magasságába. Két évszázad alatt folyton nagyobbodott, úgy hogy ma, ime, milliók látják és szeme előtt lesz következő nemzedékek millióinak is. Az enyészet immár alig vehet el tőle valamit: a halhatatlanság épen, szeplőtlenül és dicsőségben kapja nemes alakját, hogy megtartsa minden idők emlékezetének, tiszteletének és virágainak.

Nem sokadmagával ment el, még kevesebbedmagával tért vissza. A halott fejedelem magával hozott kísérete nyolcz halott volt, hét koporsóban. Bercsényi Miklós egy hajlékban jött hitvesével, Csáky Krisztinával. Kettőjüknek se kellett nagy koporsó. A föld visszaköveteli azt, a mi a földé és közel kétszáz esztendő nagyon elég ahhoz, hogy behajtsa a követelése legnagyobb részét. Csak a koporsók voltak nehezek, dicsőséges terhük könnyű.

A fejedelmi család három koporsójában há-

rom nemzedék. Rákóczi Ferencz, dicsőséges édesanyja Zrinyi Ilona és dicsőségre nem hivatott fia, Rákóczi József. A negyedik koporsóban szintén fejedelmi hamvak: a Thököly Imrée. Az ötödikben a Bercsényi-pár, a hatodikban gróf Esterházy, a hetedikben Sibrik Miklós ezredes.

Az ország kapuját megnyitotta nekik Ferencz József király. Hozta őket a magyar kormány. Várta, fogadta, üdvözölte és temette őket az egész magyar nemzet. Szívét eléjük árasztotta, útjukat beszegte ragyogó pompával, megvilágította máglyák és fáklyák tűzével, behintette virággal, oltárokon pihentette és templomok falai közé helyezte koporsóikat. Semmi fejedelemnek, semmi hősnek soha olyan diadalútja nem volt, mint a magyar szabadság koporsóban hazatért hőseinek.

Míg idegen földön, idegen vizen hozta őket hajó és vasút: várakozó nemzetük öt küldöttje kísérte őket. Thaly Kálmán, báró Forster Gyula, Fraknói Vilmos püspök, Thallóczy Lajos és Török Aurél. A határon az őrzést átvette a kormány, a kísérést a nemzet. És következett három napja és három éjszakája egy példátlan temetésnek, a nemzeti hála és a nemzeti lelkesedés olyan lángolásának, a mely beragyogta Magyarországot a déli határtól az éjszakiig. A hol a

bujdosók hamvai az országon végigvonultak, Orsovától Kassáig és Kézsmárkig, tüzes pompába borult az út, virág fődte a földet és harangzúgással telt meg a levegő. Megmozdult az ország népe és ment zászlós csapatokban, kezében fáklyával, ajkán dallal, szívében ünneplő érzéssel a dicsőséges koporsókhoz, hogy lássa, köszöntse és virággal hintse tele őket.

Négy helyen az ünnepség csillogó tűzfolyama hatalmasan megáradt és tengerré szélesedett. Orsován, a hol a bujdosók hazatérteké lettek, Budapesten, a hol hamvaik magyar földön az első vasárnapot töltötték, Kassán, a hol Rákóczi fejedelem és kísérete, és Kézsmárkon, a hol Thököly fejedelem örök pihenése helyére megérkezék. És a míg az út tartott, a Hazatértek tiszteletére tavasz volt Magyarországon: az ő koporsóikra kötött koszorúkkal virágos, és az ő emlékeiktől fölgyúlt szívek tűzétől meleg és verőfényes.

Most már itthon vannak, a magyar föld szíve fölött pihennek. Az ő diadaluk teljes és tökéletes. Szenvedéseikért, a méltatlanságért és balsorsért, a mit tűniök kellett, megkapták a legnagyobb szerűbb elégtételt. A mi sérelmet rajtuk egy sötét korban nemzet és uralkodó ejtettek, most nemzet és uralkodó a törvénykönyv lapjai közül kitepték és a kiket a hazai földről számkivetettek, koporsóikat harangzúgás között hozták haza és templomok boltívei alatt helyezték el. Nem temetés volt ez, hanem a leggyönyörűbb fölmagasztalás. Nem sirbatétel, hanem oltárrahelyezés. Nem az elmulásnak áldoztunk, hanem az örökkévalóságnak. Halottakat hoztunk ugyan haza, de egy csomó örökélettel lettünk gazdagabbak.

II. RÁKÓCZI FERENCZ EMLÉKE.*

Hogyha alvó volnál távol tengerpartján,
Gyöngé sóhajtásom akkor is felköltne;
Ez a gyöngé sóhaj, millióknak ajkán
Sokszorozva, vihar harsogását öltve.

De te, örökélő, örök ébren lévő,
Mindig itt vagy köztünk, mióta születted,
A fényes multból a végtelenig érő,
Nem halott árnyék, nem, világosság lettél.

Neved egyértelmű lett a szabadsággal:
Él benne egy nemzet minden szentelt vágya,
Minden, mi a multból fénynyel visszalángol,
Minden, mi a jövőt reménykedve áldja.

* Jókainak ezt a 80-as évekből való költeményét Hegedüs Sándorné úrasszony volt szíves rendelkezésünkre bocsátani a nagy költő hagyatékából.

Müllner János fényképe.

THALY KÁLMÁN THALLÓCZY LAJOSSAL RODOSTÓBAN.

A MAGYAR KÜLDÖTTSEG ELHAGYJA RODOSTÓT.

Fejedelmi bölcső volt a fényes csónak,
Egek országából mi a világra hítt,
Hítták száműzésnek, nehéz koporsónak
Azt a gyászos hajót, mely oda visszavitt.

S az a tenger, mit e kettő közt bejártál,
Annak egy neve volt: nemzeti dicsőség,
Méltó, hogy a miért küzdél, mire vártál,
A késő utódok az álmod betöltésék.

Diadalmas harcok egész sorozatja
Követte zászlóid. Hívó szózatára
Tárogatóidnak kelt a hon magzatja,
Lélek szállt a vasba, s a vér nem volt drága.

S a szabadságért kihullott vér olyan mag,
Mely századok mulva termi meg kalászatát,
Gyökerei élnek, sarjai kihajtnak:
Hjába tapossák, hiába kaszálják.

Mi maradt e nagy kor tündér világából?
Egy nagy «név» az «aranykönyvből» kifelejtve,
S egy hamvvedernyi por keletország távol
Tengerpart vidékén nagyon jól elrejtve.

Egy dal, mely a drága halottaknak sirt ás,
S melyben holt és élő lelkek egybeforrnak:
Egy rézpénz, a mit e rávert szó «libertás»
Aranyértékűvé tesz az utókornak.

S még maradt valami: a Te egész lelked:
Egy nemzetnek szívére lángragyujtó szikra,
Olyan tisztán, a hogy az égbe lehelte
Egyik ivadékról szállva a másikra.

Vele voltál mindig édes nemzetteddel,
Sűrű gyászaiiban, ritka örömeiben;
Hogy annyi veszély közt soha nem csüggedt el,
Hogy annyi ellenség nem győzött e népen!

S az eszme, a melynek egy éltet szenteltél
Küzd, épít és terjed, hódít és elfoglal,
Mi halottak látszott, álmaiból felkél:
Helyet kér a földön és halad a korral.

Sokan imádnak, de kevesen ismernek, —
Kik leginkább híznak, hogy álmod felköltésék,
Zaját hallják csupán győzelmes fegyvernek
S nem látják benned a haza legfőbb bölcsését.

Kinek az árnyéka drágább, mint a fénye,
Az az önzéstelen, feláldozó lélek,
Kinek lemondása volt legfőbb erénye,
A milyennek Téged én megismerélek.

Mindent a hazának, magadnak semmit sem,
A nemzetnek azt is, mi érhetlen távol,
Saját fejednek még azt sem, a mit Isten
Adott felkent ősök dús hagyományából.

Hitnek, gondolatnak, földnek szabadsága,
Minden ajku honfi szívében egy bálvány,
Ki mindenek fölött imádozt és drága,
Kit lelkében visel, nem csupán a száján.

Jelky Gyula félvétele.

A BUJDOSÓK HAMVAIT HOZÓ KOCSIT A HATÁRON FELNYITJÁK A NÉP ELŐTT.

A haza, a haza, s örökké a haza!
Ez volt az a bálvány, a kit fölállítál. —
Már most hát ébredj föl! már most hát jöjj haza!
A kit úgy imádoztál, az a bálvány itt áll!

Nézd: szabad a Nép, Föld, a Vallás, a Sajtó,
Nincsen rabszolga már Magyarország földén,
A honszerelemnek nincs már börtönajtó,
S milliók fölött csak egy úr áll: a törvény.

Halld: a magyar nevének megbecsüli minden,
Édes nyelvünk versenyt fut mivelt népekkel,
A magyart figyelve emlegetik kinn, benn,
Merre a nap nyugszik, a hol a nap felkel.

Nézd: a magyar zászlót szárazon, tengeren,
A magyar fegyverét népek erős harcán,
Mit a magyar földje, keze, lelke terem,
Még a «libertás» is a hitel piarczán.

És nem pihenünk meg, haladunk előre,
Helyt állunk a bajnak, kiállunk ostromot,
Nehéz munka ha jön, nem térünk előre,
S a jövőnek rakunk jó fundamentumot.

Csapás el nem csüggeszt, siker el nem kábít,
Erőnket feszítve, gondunk sokszorozva,
Végezzük a multak elkésett munkáit,
Remélve a Jóban, de készen a Roszra.

Hol minden gondolat csak egy hazát teremt,
Ennek hódol, áldoz, e földi Istennek;

Ez a te szellemed, oh Rákóczi Ferencz,
Ilyennek látlak én, ilyenek ismerlek.

Egykor koronával kínáltak: nem kellett.*
Az a korona már összetörött régen,
De tövis koszorud újra kizöldellett
És csillagkoszorud ott ragyog az égen.

Emlékköved nagyobb a piramidoknál,
Ilyen siremléke egy dicsőnek sem lett!
Meg vagy örökítve jobban mindazoknál:
Mauzoleumod az egész magyar nemzet.

Töltse be szellemed ezt a magas házat
S az nőjjön oly nagyra, hogy azt befogadja,
Új fényt árasztson rá minden jövő század,
Míg a szív melegít, míg az Isten napja.

* Lengyelország koronájával.

A NOSZTY-FIÚ ESETE TÓTH MARIVAL.

Elbeszélés.

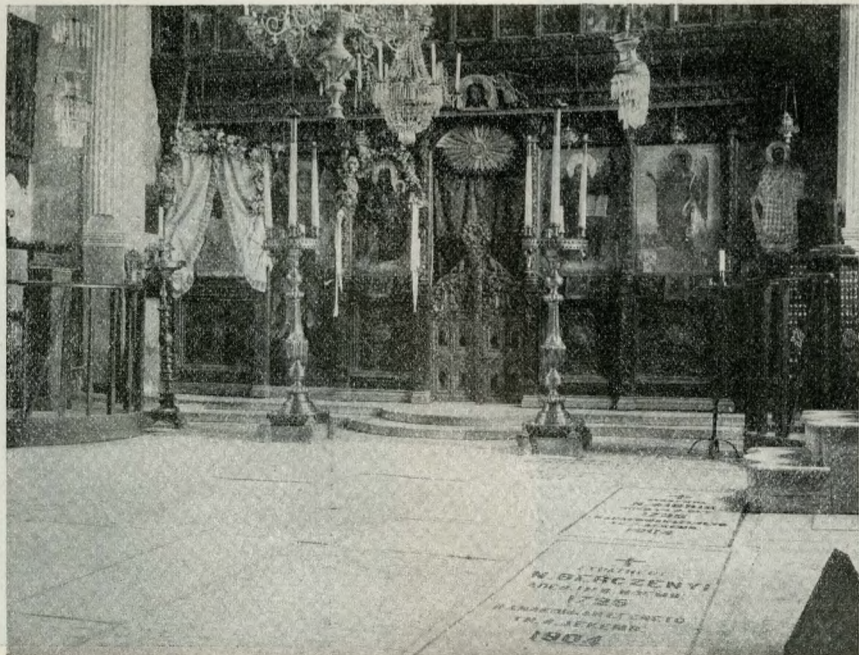
(Folytatás.)

Irta Mikszáth Kálmán.

II.

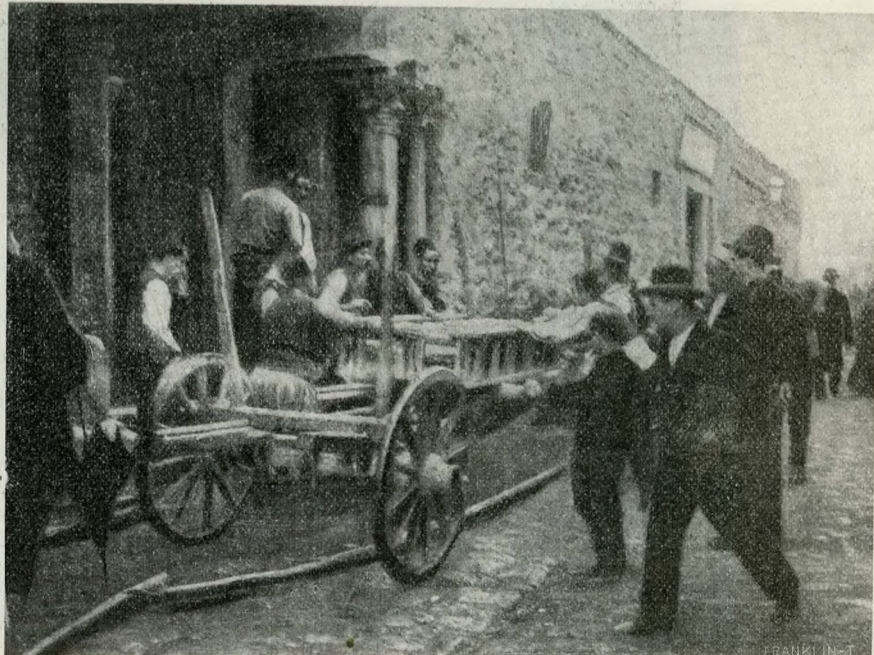
Báró Kopereczky Izrael Izsák.

Báró Kopereczkynek, a Noszty vejének, ki-
nek bontómegeyi főispánna való kinevezését
már néhány nap mulva hozta a «Budapesti

Müllner János fényképe.

A RODOSTÓI GÖRÖG TEMPLOM AZ ÚJ EMLÉKKÖVEKKEL.

A SÍRKÖVEK ELSZÁLLÍTÁSA A GALATAI ST. BENOIT-TEMLOMBÓL A «KELET» HAJÓRA.

AZ ÖTÖS BIZOTTSÁG S A KORMÁNY TAGJAI RÁKÓCZI KOPORSÓJA UTÁN MENNEK.

A BERCSÉNYI, ESTERHÁZY ÉS SIBRIK HAMVAIT VIVÓ KOCSI.

ELINDULÁS A KELETI PÁLYAUDVARTÓL.

Jelky fölvétele.

A PAPSÁG A MENET ÉRKEZÉSÉT VÁRJA A SZENT ISTVÁN-TEMLOM KAPUJABAN.

DÍSZKAPU A KEREPESI-ÚT VÉGÉN.

A KELETI PÁLYAUDVARNÁL.

Jelty fővétele.

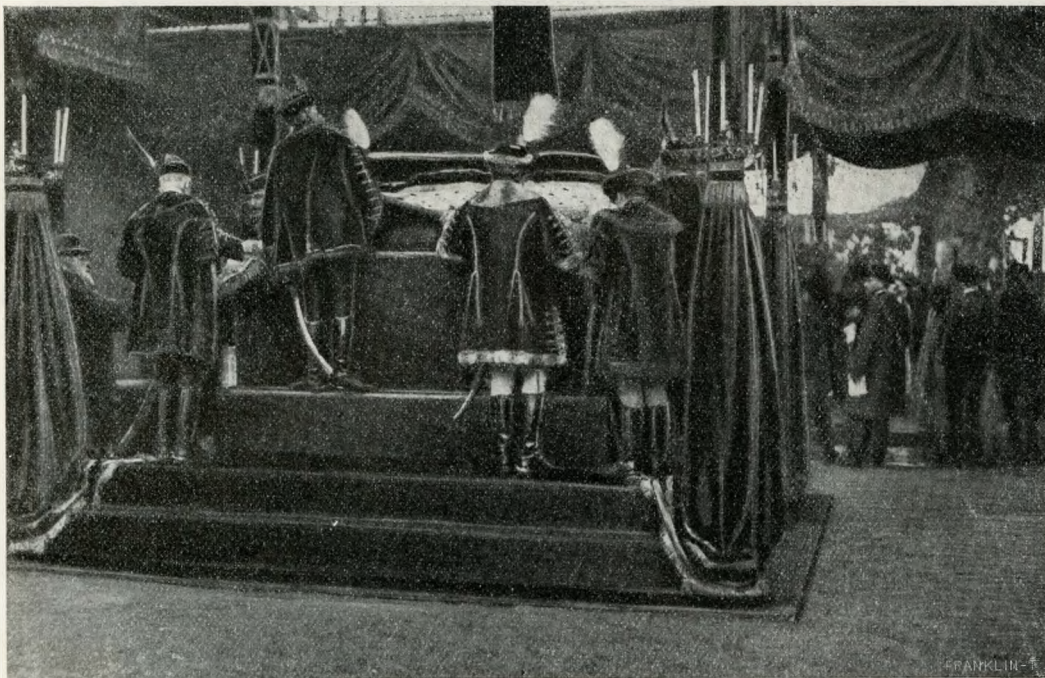
A THÖKÖLY HAMVAIT VIVŐ KOCSI.

GRÓF HADIK JÁNOS BELÜGYI ÁLLAMTITKÁR, A TEMETÉSI MENET VEZETŐJE.

A BAROSS-TÉREN.

RÁKÓCZI HAMVAINAK RAVATALRA HELYEZÉSE ORSOVÁN.

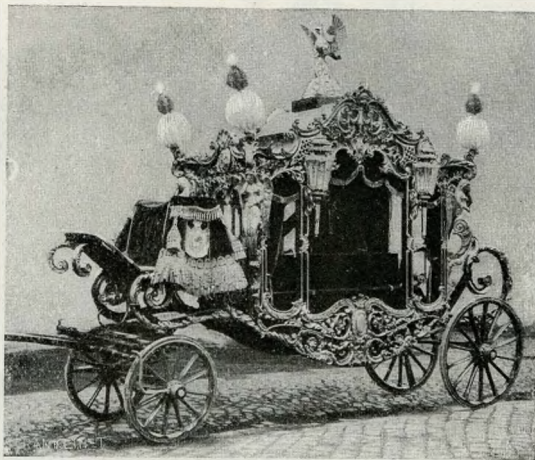
Közlöny», egyik legszembetűnőbb tulajdonsága kétségtelenül az Izrael Izsák kettős keresztnéve. Hiszen az mesélik, hogy valakinek bolond az apja, mert ahhoz véletlenül jut az illető, hanem hogy a keresztapja, keresztanyja is bolond legyen, meg a keresztelő plebános is, az már csakugyan ritka eset. Mert hát ebbe a névbe minden ember megbotlik és töri az eszét, hogy miképen jut ahhoz egy vérbeli magyar mágnás?

Pedig bizony nem voltak azok a keresztelő funkcionáriusok bolondok, se az új főispán papája, tudták ők azt, hogy mitől hízik a légy. Az Izrael Izsák neveknek éppen olyan, sőt amolyanabb oka van, mint például a *Tamás* keresztnévnek a Szirmay-családban, vagy annak a hagyománynak a gróf Nádasdyaknál, hogy minden házukat mindenkoron náddal fődjék, a mit annyira betartanak, hogy mikor a pesti palotájukat nem engedte a fővárosi tanács náddal fődetni, mégis náddal fődtek, — csak tettek fölébe még egy zsidely-fedelet is.

Az Izrael Izsák keresztnévnek az az oka, hogy Kopereczky Károly a múlt század elején Prágába kerülván, mint huszárfőhadnagy összeállt ott egy kellemetes zsidó hajadonnal, mely vadházasságból egy fiú született, Móricz, s neveltetvén a zsidó rítusban és hitben, csak felserdült korában adoptáltatott Károly által, kinek kemény szívet a közelgő halál fuvallata melegíté meg törvénytelen fia irányában. Ez a Móricz báró áttérvén a keresztény hitre s megkapván az őt illető magyarországi birtokrészt, megtelepedett az arany Prágában, kereskedelemmel foglalkozott (a vér, hiába, kiüti magát) s kivált mint katonai szállító roppant vagyont szerzett. A magyarországi gőgös Kopereczkyek mindamellert megvetették őt és sohasem érintkeztek vele, a mi főboszúsága volt életének. Gyermeektelenül halván el, bolondos végrendeletet tett, hogy vagyonának kamatait és mindennemű jövedelmét idők végéiglen a Kopereczky bárói nemzetség olyan tagjai élvezzék, kik a szent keresztségben az Izrael Izsák keresztnévet kapták és viselik, még pedig, a mennyiben több Izrael Izsák fordulna elő, a családban mindenkor a senior, a legidősebb Izrael Izsák báró a vagyon jövedelme s csak a Kopereczky-család címere felfordításával (vagyis magvaszakadtával) száll az egész tőke a katonai kincstárra. Katonák bőrén szereztetvén, legyen a végén megint a katonáké.

A Kopereczkyeket természetesen hidegen hagyta a végrendelet. Nem reagáltak. A pénz-

nek még akkor szaga volt. Csak húsz évvel később, a fősvény Kopereczky Benedek (IX. Benedek a családfán), mikor már a prágai kamatok nagyon felszaporodtak és a családi birto-

A RÁKÓCZI HAMVAIT VIVŐ DÍSZKOSCI.

kok erősen megfogytak, gondolta rá magát a legutolsó született fiúgyereknél, kinek az anyjára erősen gyanakodott (egy az insurrekcióból visszamaradt nyelvmester volt szóban), hogy Isten neki, kereszteljék meg hát Izrael Izsáknak a kis porontyot.

KOSSUTH FERENCZ ORSOVÁN LETESZI A FÜGGETLENSÉGI PÁRT KOSZORÚJÁT.

A BUJDOSÓK HAMVAINAK TEMETÉSE. — Jelfy Gyula fölvételei.

Báró Kopereczky Izrael Izsák viselte is a nevet egészen húsz éves koráig, de akkor belátta, hogy ezzel a névvel nem lehet egy Kopereczky bárónak megélni Magyarországon; kigúnyolják, hep-hepet muzsikálnak neki, az úri kisasszonyok háta mögött azt mondják neki a «Haragszom rád»-ban: «Haragszom rád.» (Miért?) «Mert olyan furcsa neved van.» S összevetnek lenéző ajkbigyesztéssel. A megyei restoráczió nem választják meg semminek; a bemutatásoknál még a családtagok is szégyenlik magokat s elharapják a keresztnévet; magok közt is «Kéti»-nek nevezik a szerencsétlent (hogy t. i. két «i» van a neve után: Kopereczky I. I.). Kéti báró érezte, hogy ettől az átkozott névtől okvetlenül meg kell válnia, erre pedig csak épen egy mód volt, hogy föbelője magát s ezzel aztán egy füst alatt azt is bebizonyította az apja előtt, hogy mégis *igazi* Kopereczky volt. Abban a tekintetben legalább, hogy nagy számár volt, — a miről ország-szerte ismeretesek a Kopereczkyek — mutatja ezt a pozsonyi diétán szárnyra kelt pasquillus is, Kopereczky István követre vonatkozó:

Mivel nem vagy Deák, de csak Kopereczky,
A nagy bölcsességtől ergo nem repedsz ki.

Igy múlt el vagy húsz év. Sok idő egy család történetében. Azalatt bejött a váltó, a vasút, a vasúttal a nagy fényűzés, pezsgők, havanna szivarok, és most már nem Galilei mondta, hogy «mozog a föld», mert az ugyan meglehetősen közömbös volt, míg csak ő mondta, — hanem az volt a baj, hogy most már Kozsehuba János takarékpénztári igazgató (ott valahol Trencsénben) kezdte mondogatni tótosan, hogy «mozogja a föld». Lehetett pedig ezt a mozgást látni a takarékpénztári könyvekből, az árverési hirdetésekben és egyebek közt az elterjedt Kopereczky bárói család némely tagjainak mindég szűkebbre szoruló háztartásából, szemlátomást kopottabb fogataiból és egyre savanyúbb ábrázataiból.

Nem csoda, hogy ebben a helyzetben az egyik Kopereczky (XI. Benedek) nagyot és merészet gondolt; rávetette magát arra az eszmére, hogy ő megváltoztatja a nevét «Izrael Izsák»-ra, ha lehet, de megpróbálja, ha nem lehet is. A kamatok annyira felgyűlhetek azóta a prágai örökségnél, hogy ez már maga roppant garmada, de a pusztai évi jövedelem is a harmincezer forintot kerügeti. Nosza meg-

indult kormányhoz, császárhoz, kijárni az új keresztnevet, püspök rokona révén magához a római pápához is eljutott és addig kilincsel, költött és rimánkodott, míg végre csakugyan megváltoztatták a keresztnevét valamely törvényesnek kieszelt formák között Izrael Izsákra, de a bíróság kimondta, hogy néhai báró Kopereczky Móríc a király által is helyben hagyott végintézkedése a *szent kereszttségben nyert* névre érvényes és nem a koronás fők audienziáján szerzetre.

Ucczu lelkem teremtette, most aztán leesett a hályog a Kopereczky bárók szeméről, kezdtek már belátni, hogy hohó, hiszen ez a név voltaképen egy érték, és a mi fiúgyerek született a legközelebbi időben, az mind az Izrael Izsák nevet nyerte, úgy a katolikus, valamint a lutheránus ágaknál. Persze nem ütheti meg valamennyi az örökséget, de már a név egymagában is promise, ajánlólevél bármely a világba lépő Kopereczkynek, ha nem nyitja is meg a kövér örökséget előtte bizonyosan, de legalább el se zárja és hitelt fakaszt a könnyelműbb uzsorásoknál. A hány Kopereczky családfő, annyi Izrael Izsák lett már most; igaz, hogy az örökségben csak egy ült, a szkipcsavai Kopereczky Mihály fia (épen abban az időben született, mikor XI. Benedek Rómában járt). Ezt most már úgy hívták a családban rövidesen, hogy «senior», pedig még csak most tanul járnai, de ha meg talál halni, jön a

AZ EVANGELIKUS EGYHÁZ KÉPVISELŐI.

sequens, az lesz akkor a senior, pedig most még csak szopik.

Nőttek csendesen, lassan az Izrael Izsákok, s már a kiskorban bizonyos gyöngédebb ápolásban részesültek a Kopereczky Józsefek, Mihályok, Benedek, Györgyök és Jánosok kö-

zött, sőt a folyton romló világ is többre nézte, elnevezvén őket «várandós Kopereczkyek»-nek, míg a keresztény keresztnevű Kopereczkyek a «kimaradt Kopereczkyek» gyűjtőneve alatt úsztak bizonytalan vizeken a boldogulás felé. Úgy hogy idők folytán szivettépő dologgá vált a Kopereczky-szülőkre nézve, hogy csak az egyik fiúszülöttüket ékesíthették ilyen névvel. Ott voltak ő méltóságai is, a hol az angol lordok, a kik könnyeket csorgatnak utóbb szülött fiaik bölesőjébe, vagyis még rosszabbul voltak, mert az angol lordnak a második, sőt harmadik fiából is lehet lord, ha elhalnak előtte az idősebbek, de a Kopereczky Györgyökből, Benedekökből, Mihályökből, hajh, sohase lehetnek Izrael Izsákok. Bizony vérlázító, hogy a papok nem engednek több egyforma nevű élő gyereket egyugyanazon apától és anyától! Pedig egyik-másik Izrael Izsák meg is halhat időközben, s micsoda szivfájdalom az aztán, hogy a megmaradottakban egy se Izrael Izsák többé.

Hanem iszen a mit nem lehet, nem lehet, de miért ne lehetne megadni a módját legalább a szép hangzatra nézve? S egyszer csak kitalálta az egyik Kopereczky, a kinek már volt Izrael Izsák fia, hogy a következő fiacskáját megfordítva: Izsák Izraelnek keresztelteti. Ez ellen aztán nem is lehetett a papnak semminemű kifogása, ezt a kánonok nem tiltják. Hiszen csak az kellett, hajrá, utána a többi Kopereczkyek, a mi divat, divat, s lón csakhamar majdnem annyi Izsák Izrael a családban, a mennyi Izrael Izsák volt eddig. A bárónők egyebet se csináltak, szülték őket rakásra.

Évtizedekig folyt ez ártatlanul, nem is látott ebben senki «dolus»-t, legfeljebb jámbor mulatságot, hanem épen most, történetünk idejében, hallatlan, micsoda kavardás történik belőle, — ki hitte volna még akkor?

Jelenleg ugyanis az ujonnan kinevezett bontói főispánra, IV. Kopereczky Izrael Izsákra, Mihály fiára következett a seniorság, hisz ezért kötötte nyakába a ravasz Noszty is a leányát. Az eddigi senior, III. Kopereczky Izrael Izsáknak még be se gyepesedett a sirja, csak most halt meg Péter-Pál napján Meránban. Tüdővészes volt, előre tudta már mindezeket Noszty úr és a veje, a halotti bizonyítvány kérése után markukban volt a nagy jövedelem; hiszen most már csak a keresztlevél egyszerű benyújtásából áll az örökségbe való belépés.

És tessék csak elképzelni, mi történik? Boldond egy dolog ez. Az Izsák Izraelek közt, a

Hollenzer és Okos jenyképe.

A RAVATAL A SZENT ISTVÁN-TEPLOMBAN.

A BUDAPESTI RÁKÓCZI-ÜNNEPRŐL.

A PÁNCZÉLOS LOVAG.

HEROLDOK.

APRÓDOK.

kikre a kutya se gondolt, váratlanul előáll az I. Izsák Izrael (XII. Benedek fia), hogy azt mondja, ő négy egész hónappal öregebb a Noszty-féle Kopereczkynél, tehát őt illeti a seniori stallum.

— De hiszen te megbolondultál! — förmednek rá a IV. Izrael Izsák hozzátartozói. — Mit akarsz, szerencsétlen? Micsoda nagyzási hóbort az tőled! Hiszen nem vagy te Izrael Izsák! Te csak Izsák Izrael vagy, barátocskám!

— Az mindegy.

— Paperlapap!

— No hát majd megmutatom, hogy mindegy.

Két névről van szó, két karakterisztikus zsidó névről. Az örökhagyó intenzióinak egyformán felel meg, akár az egyik van elől, akár a másik van hátul.

Diktum-faktum, nem birták kapacitálni, megkezdte a pört az örökség iránt, óriási huza-vonát, vizályt támasztva a Kopereczkyek közt. Egész Trencsénmegye fel van fordulva a két pártra szakadt Kopereczkyek mögött. Az

Izsák Izraelek elismertetésüket követelik, az Izrael Izsákok tiltakoznak s a keresztény nevű Kopereczkyek kiegyezési kísérletekben lármáznak, a két pörben álló senior-jelölt pedig keresi az alkalmat és ürügyet, hogy hol és miként puffanthassa le egyik a másikat, míg most ő császári királyi apostoli felsége im' nagy körültekintéssel elrántja innen az egyiket, kinevezvén őt Bontó vármegye főispánjának.

(Folytatása következik.)

A MENET BEFORDUL A KÁROLY-KÖRÚTRÓL A SZENT ISTVÁN-TEMLOM FELÉ.

Weimwurm fényképe

A BUDAPESTI RÁKÓCZI-ÜNNEPRŐL.